

הצפרדע המזמרת

פ. פילמור

צייר ג'. אווארן

מתוך "הנסיך הצוחק" 1921

הבית. אך כשביקרו אצלם שכנים והתלחשו "הרי הבת שלהם היא רק צפרדע", הם התביישו והחליטו בזמן

חי פעם זוג, כורם ואשתו, שלא היו להם ילדים. כל יום האישה הייתה נאנחת ואומרת "אילו רק היה לנו ילד!" ובעלה היה אז נאנח גם הוא ואומר "כמה נעים היה אילו הייתה לנו בת קטנה."

בסוף הם עלו רגל למקדש והתפללו לאל שייתן להם ילד. "אהיה אסירת תודה אם יהיה לי ילד כלשהו" התפללה האישה "אפילו אם זאת תהיה צפרדע."

והאל שמע את תפילתם ושלח להם בת קטנה, אך לא ילדה, אלא צפרדע.

הם אהבו מאוד את הבת הצפרדע הקטנה, שיחקו אתה, צחקו ומחאו כפיים כשראו איך היא מדלגת בחדרי

ביקור של אחרים להחזיק את בתם בחדרון סגור. וכך הבת הצפרדע גדלה, ללא חברים מתאימים לגילה, וראתה רק את אמא ואת אבא שלה. היא נהגה לשחק בקרבת אבא בזמן שהוא עבד. הוא היה כורם מומחה, עבד בכרם גדול ונהנה כשראה את בתו מקפצת בין

שורות הגפן.

מדי יום בצהריים האישה באה לכרם והביאה בסל את ארוחתו של בעלה. אך עם השנים היא נחלשה וסל האוכל נעשה לה כבד יותר ויותר עם כל יום.

"תני לי לעזור לך, אמא" אמרה הבת הצפרדע "תני לי להביא לאבא את הארוחה שלו, ואת תשבי בבית ותנוחי."

ומאז הנערה הצפרדע הייתה מביאה אוכל לאבא שלה בכרם. ובזמן שאבא שלה אכל היא הייתה עולה על ענף של העץ הקרוב, ישבה שם ושרה. היא שרה מאוד יפה ואבא הזקן שלה נהג לעתים קרובות ללטף אותה וקרא לה "הצפרדע המזמרת הקטנה שלי".

קרה שיום אחד עבר בסביבה בנו הצעיר של הצאר ושמע את השירה. הוא עצר את סוסו וחיפש סביב, אך לא הצליח למצוא את מקור השירה הנהדרת.
"מי זה ששר כאן?" שאל הנסיך את הכורם הזקן.

אך הזקן, שעדיין התבייש להודות שבתו היא צפרדע, ניסה ראשית כל להציג את עצמו חרש, ואחרי שהנסיך הצעיר שאל שוב ושוב, ענה:

"אף אחד לא שר כאן."

אך למחרת הנסיך עבר במקום ושוב שמע את השירה. הוא עצר והקשיב.

"אדם זקן" אמר לכורם "הרי בוודאי שר כאן מישהו! הקול נשמע כמו של נערה יפה. אני בטוח שהיא כזו. אילו יכולתי רק למצוא אותה, הייתי מיד לוקח אותה לאישה ומביא אותה הביתה לאבא שלי, הצאר."
"אל תהיה פזיז, אישי הצעיר" ענה הזקן.

"אני מדבר ברצינות" אמר הנסיך "הייתי מתחתן אתה מיד!"

"אתה בטוח?"

"כן! אני בטוח."

"טוב, אם כך, נראה."

והזקן פנה אל העץ וקרא:

"בואי, תרדי הנה, צפרדע מזמרת קטנה שלי. הנסיך רוצה לשאת אותך לאישה!"
והנערה הצפרדע קפצה מביין הענפים ונעמדה לפני הנסיך.

"זו הבת שלי" אמר הכורם "אף שהיא נראית כמו צפרדע."

"לא אכפת לי איך היא נראית" אמר הנסיך "אני אוהב את שירתה ואני אוהב אותה. ואני מתכוון ברצינות למה שאמרתי. אתחתן אתה אם היא תסכים לכך. אבא שלי, הצאר, החליט לבחור לעצמו יורש. הוא ציווה לי ולאחים שלי למצוא לנו כלות ולהציג אותן מחר לפניו. הוא רוצה שכל אחת מהכלות תבחר ותביא לו פרח, והוא ימנה ליורש שלו את מי שכלתו תביא לו את הפרח החביב עליו ביותר.
אמרי לי, צפרדע מזמרת קטנה, האם תסכימי להיות

כלתי ותבואי מחר לארמון עם פרח שתבחרי?"

"כן, נסיכי" אמרה הנערה הצפרדע "אבוא. אך אינני רוצה לבייש אתך על ידי דילוג באבק הדרך אל הארמון. אני רוצה לבוא ברכיבה. אז אולי תשלח לי תרנגול לבן כשלג מחצר הארמון?"

"כך אעשה" אמר הנסיך ועוד לפנות לילה תרנגול לבן כמו שלג הגיע לביתו של הכורם.

למחרת בבוקר הצפרדע התפללה אל השמש.

"שמש זהובה" אמרה "אני זקוקה לעזרתך! תכיני לי בגדים יפים, ארוגים מקרנייך הזהובות, כדי שלא אבייש את הנסיך שלי כשאבוא לארמון הצאר."

והשמש מילאה את בקשתה ונתנה לה בגד מקרני זהב. במקום פרח היא לקחה שיבולת חיטה ביד וכשהגיע הזמן עלתה על התרנגול הלבן ורכבה עליו לארמון. השומרים בשער הארמון לא רצו תחילה לתת לה להיכנס.

”לא מקבלים צפרדעים בארמון” אמרו לה ”מקומך באגם.”

אך כשהסבירה להם כי היא כלתו של הנסיך הצעיר השומרים לא העזו לגרש אותה ונתנו לה לעבור את השער.

”מוזר” אמרו זה לזה ”כלת הנסיך הצעיר! היא נראית כמו צפרדע, ורוכבת על מה שנראה כמו תרנגול, האם לא כך?”

הם נכנסו לחצר הארמון כדי לעקוב אחריה ואז ראו דבר מופלא. הנערה הצפרדע הרכובה על התרנגול הלבן הוציאה בגד זהוב. היא לבשה אותו מעל ראשה ומאותו רגע כבר לא נראתה כמו צפרדע, אלא כמו נערה יפהפה הרוכבת על סוס לבן כמו שלג.

הנערה הצפרדע נכנסה לאולם יחד עם שתי הכלות של הנסיכים הבוגרים יותר. הן היו נערות יפות, אך כשנעמדו יחד עם הכלה של הנסיך הצעיר ביותר, הן

אבדו את כל החן שלהן.
הכלה של הנסיך הבכור הגישה לצאר פרח ורד. הצאר
הריח אותו וקימט את אפו.
הכלה של הנסיך השני הגישה לצאר פרח ציפורן. הצאר
הביט רגע עליה ומלמל: "לא, זה לא יתכן."
אך כשהביט על כלת הנסיך הצעיר עיניו הבריקו ואמר:
"אך, זה מתאים!"
היא נתנה לו את שיבולת החיטה והוא לקח והרים את
השיבולת גבוה מעל ראשו. ואז הושיט לה את ידו, אמר
לה לעמוד לצדו ופנה אל בניו ולכל הנוכחים:
"הכלה של בני הצעיר היא הבחירה שלי! היא יפה כל
כך! והיא גם יודעת מה הוא הדבר היפה והמועיל, כי
הביאה לי שיבולת של חיטה. הנסיך הצעיר יוריש אותי
ויהיה לצאר והיא תהיה הצארינה!"
וכך קרה שילדת הצפרדע, שהוריה התביישו בה, נישאה
לנסיך הצעיר ועם הזמן שמו לה את כתר הצארינה.